

SZIGETBECSEI KRÓNIKA

„Lobogjon a zászló mindig magasan!”

Aranylő őszi napfény ragyogta be a tájat a szigetbecsei katolikus templom védszentje, Szent Mihály napján. Október 1-je, a búcsú napja egyben a település nagy ünnepe is volt. Ekkor adták át a Magyar Köztársaság Kormánya által adományozott millenniumi emlékHzászlót a községnek.

Ünnepi szentmise után a templomban került sor az eseményre. A kormány nevében dr. Petrik János, a Pest Megyei Közigazgatási Hivatal vezetője, államtitkár jelent meg, aki beszédben méltatta az esemény jelentőségét.

Üdvözölte a jelenlévőket, külön a gyermekeket. Szerencsésnek mondotta a ma élő nemzedéket, mert cselekvő részese lehetett, lehet egy nagy történelmi fordulatnak, új életminőséget hozó történéseknek. Külső körülmények, visszahúzó erők nem gátolják a pozitív változtatások érdekében tevékenykedőket, nem zavarják a békés mindennapokat.

Az önkormányzati rendszer önállóságot adott, felszínre hozott igaz értékeket, kiteljesedhettek általa szép hagyományaink. Szigetbecse utcáit járva is látni lehet, milyen lendületet adott a fejlődésnek a 10 éve bekövetkezett változás, az önkormányzatiság.

A szónok kitért a millennium jelentőségére. Az ünnepen szent királyunkra, Istvánra emlékezünk tisztelettel és hálával. Az ő erős keze, tehetsége teremtette meg államiságunkat, szilárdította meg helyünket a keresztény Európában. Századokra kijelölte hazánk nemzetpoliti-

kai útját. Petrik János idézte Istvánnak, Imre fiához írt intelmeit, hangsúlyozva, hogy mindaz, amit ő akkor fontosnak tartott, az ma is aktuális.

Erőt, biztatást meríthetünk az elmúlt ezer év történéseiből.

A Magyar Köztársaság Kormánya millenniumi zászlót adományoz minden magyar településnek. A zászló ősidők óta jelképe az összetartozásnak, a közösségben rejlő erőnek. Beszédét így fejezte be: „Lobogjon a zászló mindig magasan.”

Ezután Petrik János átadta a millenniumi emlékHzászlót Magasitz Lajos polgármesternek, aki beszédben méltatta az eseményt, megköszönte a zászlót és ígéretet tett, hogy azt a község tisztelettel megőrzi.

Fejesné Schwarcz Erzsébet zászlóánya felkötötte a szalagot, majd Komlói Péter református esperes megáldotta, Pázmány Béla plébános megszentelte a millenniumi emlékHzászlót.

Szép, jövőbe mutató, jelképesnek is tekinthető, hogy a bensőséges ünnep alkalmából egy szigetbecsei kislány, Kőhegyi Katalin, Reményik Sándor Zászlószentelés című versét szavalta el nagyon szépen, mély átérzéssel. A hófehér, magyar címerrel díszített emlékHzászlót a község háza nagytermében helyezték el.

A nap további része a falu búcsúja jegyében telt, a sportpályán labdarúgó mérkőzésre, este pedig a hagyományos búcsú napi bála került sor.

Reményik Sándor

ZÁSZLÓSZENTELÉS

Zászló! – Valaha, nem is olyan rég
Zord harci jelvényt jelentett e szó.
Dobpergést és trombitaharsogást
Idézett a kibontott lobogó.
Nyomában villámlottak fegyverek,
Előtte járt a halál szaporán,
Selyméből rostát vertek a golyók,
S lengett idegen várak bús fokán.

Ez volt a zászló – nem is olyan rég.
S ti tudjátok, a zászlóalj mi volt:
Gyilkolni és halni kész kis csapat,
Csakhogy a zászlót ne szennyezze fölt.
Ti tudjátok, a lobogó mi volt.
Mentetek vele a világon át,
Mígnem eljött a végső tél s belepte
Világjáró bakancsotok nyomát.

Azt a zászlót ne keressétek már.
Ki tudja, hol van már a hó alatt!
Új zászló leng most itt közöttetek,
Senki ellen, – csak magatok miatt.
Olyan, mint a testté vált áhítat.
Mint lelketek szárnyas, égi része.
Se dob, se kürt, se katonabanda –
Csak ének a kíséző zenéje.

Ez a zászló nem fog lobogni már
Se vár fokán, se sáncárok felett.
Egyet jelent: a gyűlölet erős,
De mégis erősebb a szeretet.
Egyet jelent: míg zimankós idő jár,
És körös-körül felleget az ég,
Alatta dolgozik s imádkozik
S dalol, dalol egy zászlóaljnyi nép.

Testületi ülés

- Tíz éves az önkormányzati rendszer
- Tájékoztatás a szennyvízberuházásról
- Megvan a pénz, készülhet a temetőkerítés

Szigetbecse Község Önkormányzat Képviselő-testülete szeptember 25-én tartotta ülését. A második napirendi pontban érdeklteként erre külön meghívást kapott és megjelent Makád Község Önkormányzat Képviselő-testülete.

Magasitz Lajos polgármester megemlékezett a helyi önkormányzati rendszer kialakulásának 10. évfordulójáról. 1990. szeptember 30-án volt az első önkormányzati választás, megszületett az a törvény, mely szabályozza az önkormányzati rendszert. Ez adott alapot a települések önállóságának, mozgósította a helyi erőforrásokat, melyek motorjává válhattak a fejlődésnek. Mindez életforma változáshoz vezetett Makádon is, ahol azóta is szilárd alapokon állnak az intézmények, a községben jelentős fejlesztések történtek (útkorszerűsítés, gázvezeték kiépítés, ivóvíz ellátás, telefon, stb.). A jövőben az eddigienél is nagyobb mértékben kell számítani a térségi összefogásban, a társulásokban rejlő lehetőségekre. Az eddigi fejlődés lehetetlen lett volna a lakosság önkéntes áldozatvállalása, munkája nélkül, amiért a polgármester a megemlékezés végén mindenkinek köszönetet mondott.

A második napirendi pontban Szigetbecse – Makád Közös Igazgatású Költségvetési Intézményi Fenntartó Társulás 2000. évi költségvetésének I. félévi végrehajtásáról hangzott el beszámoló.

Fejesné Schwarcz Erzsébet intézményvezető az írásos anyag kiegészítéseként beszámolt a két község tanintézményeiben, óvodáiban a nyár folyamán elvégzett felújítási, korszerűsítési munkálatokról. A pénzügyi kiegészítő kérések megismerése után az intézmények I. félévi költségvetésének végrehajtását jónak ítélve a beszámolót mindkét testület egyhangúlag elfogadta.

A két község polgármestere jónak ítélte a társulás létrejöttét eredményező döntést, aminek hasznát az elmúlt időszak egyértelműen bizonyította. (Cikkünk e témában az előző számunkban olvasható.)

Ezután került sor a községi önkormányzat 2000. évi költségvetése I. félévi végrehajtásának tárgyalására. Miután a képviselők tételesen áttekintették és megvitatták az anyagot, azt változtatás nélkül elfogadták és erről határozatot hoztak.

Negyedik napirendi pontként tárgyalta a testület az önkormányzat 2000. évi költségvetésének módosítását. A módosítás tartalmazza a napjainkig jelentkező többletbevételeket (központi támogatás, saját bevétel) valamint a többletkiadásokat. Ezen előterjesztést is tételesen megvitatta, azt a felmerülő igényeknek és lehetőségeknek megfelelő változtatásokkal a képviselő-testület elfogadta és erről rendeletet alkotott.

Ezzel zárult a fő napirendi pontok tárgyalása. A további témák megvitatása során először megismerték a képviselők a millenniumi zászló átadásának ünnepi programját. Fejesné Schwarcz Erzsébet személyében megválasztották a zászlóanyát.

A polgármester úr tájékoztatást adott a szennyvízberuházás jelenlegi állásáról. Állami támogatásként pályázati forrásokból rendelkezésre áll az az összeg, amire számítani lehetett. Ahhoz, hogy a beruházás teljes költsége összejöjjön, szükség van a lakosság hozzájárulására is. Ha az érdekeltek 67 %-a vállalja ezt, létrejöhet a csatornaberuházás társulat, ami a jelenlegi ivóvíz társulat kiegészítéseként működne. A társulat lévén hitelfelvételre van lehetőség. Ennek legkedvezőbb formája a lakástakarékpénztár (LTP).

A testület hozzájárult ahhoz, hogy a településben meginduljon az LTP szervezés.

A beruházáshoz való hozzájárulás a háztartásoknak 98 hónapon át havi 1.080.- Ft befizetését jelenti. Feltehetően lesz lehetőség az egész összeg egyszeri befizetésére is, a részletek kidolgozására később kerül sor.

Az 1.080.- Ft-os havi összeg nem jelent emelkedést a korábban vállalt (1.000.- Ft-os) összeghez képest, mert az 10 évre, ez pedig 98 hónapra szól.

A polgármester úr ezúton tájékoztatta a képviselőket arról, hogy Szigetbecse ad otthont a Csepel-szigeti és Környéke Területfejlesztési Önkormányzati Társulás negyedéves ülésének, melyen 21 település polgármestere vesz részt. (Az ülésre szeptember 28-án került sor.)

Tájékoztatót hallgattak meg a képviselők a temető bekerítésének munkálatáról. Kijelölték a 620 m hosszú, 3 kapuval nyíló kerítés nyomvonalát. A beruházás költsége, 2 millió forint, a katolikus püspökségtől, az önkormányzati költségvetésből, valamint lakossági adományokból összegyűlt. A munkához várják az önkéntes segítők. A tervek szerint a kerítés október végén készül el.

Szeptember 17-18-án a Duna-parton 2100 m² útfelület aszfaltozására került sor. A községen belül megkezdődött és folyik a szilárd burkolatú utak kátyúzása.

Dr. Kerekes László háziorvos nagyobb teljesítőképességű számítógépet kért a szükséges, kötelező adattárolás érdekében. A képviselő-testület vita után úgy döntött, hogy a költségvetésből megvásárolja a nagyobb kapacitású gépet.

Ez év április 5-én megjelent pályázattal bérleményként ajánlották fel a volt vegyesbolt épületét. Miután október közepéig a pályázatra nem volt jelentkező, az épület eladására történő javaslatot vitatta meg a képviselő-testület. Úgy döntött, hogy fenntartja eredeti határozatát és nem értékesíti az épületet, de szükségesnek ítélte annak állagjavítását.

Vita nélkül 100.000.- Ft önkormányzati támogatást szavaztak meg a képviselők a sportegyesületi öltöző tetőszerkezetének építésére.

Az oktatási törvény kötelezi az iskolákat és óvodákat bizonyos taneszközök beszerzésére, meghatározott célú termék létesítésére. Az intézményfenntartó önkormányzatoknak a megvalósításról 3 évre szóló ütemtervet kellett készíteni. Az ütemtervek elkészültek, ezeket a képviselők elfogadták.

„Minden szépnek, boldognak ez a hely volt a kezdete”

Egy ráckevei lakos restelkedve vallotta be, hogy bár a lakásába behallatszik a szigetbecsei harang kondulása, ő még nem látta a becsei André Kertész emlékmúzeumot.

Hasonlót mondhatna a becseiek többsége is...

Kertész Andorként született 1894-ben, André Kertészként lett világhírű fotóművész. Meghódította előbb Franciaországot, majd a világot. Művészársak mondják róla: nélküle nem lehet megírni az egyetemes fotóművészet történetét. Ismert minden technikai, optikai csodát, kísérletezett is mindezzel. A jeles kortárs, Henri Cartier-Bresson így nyilatkozott: „Bármilyen újba fogtunk is, biztos volt, hogy Kertész előttünk már kipróbálta azt.” Kertész számára azonban nem a technika, hanem a szem volt a legfontosabb. Ezzel a legcsodálatosabb műszerrel fedezte fel, tette képei nézőink is láthatóvá a természet, az ember rejtett titkait, csodáit, szépségeit.

Nem véletlenül vonzódott a látottak képi megfogalmazásához, a képzőművészetéhez. A benne addig csak szunyಾದó tehetség, különleges látásmód, kompozíciós készség és mindenek előtt és felett embersége a fotózásban tudott alkotássá fogalmazódni. A legegyszerűbb tárgy mögött, akár természet, akár emberkéz alkotta azt, a kompozíciót kereste. Képei sohasem szépítettek, művészete mégsem pusztán naturalizmus, alkotásaiban a dolgok mögé látta, az összefüggésekre világít rá. Ehhez a módszerhez, stílusához mindvégig ragaszkodott, mégis sok újdonsággal lepte meg a fotósok világát (éjszakai felvételek, irodalmi riportok, sorozatok, stb.). Ma ez a világ csodálja művészetét, eredeti fotólemezeiért hatalmas összegeket adnak az aukciókon. A fotótörténetről André Kertész nélkül nem lehet beszélni, ő örökre beírta oda a nevét.

Különleges és meghatározó szerep jutott André Kertész életében Szigetbecsének, a becsei tájnak, a becsei embereknek, a Dunának. Számos világhírűvé vált képe készült itt: a Falusi Madonna (1920), A becsei kisbojtár (1914), Pusztán (1914), hogy csak néhányat említsünk. Rokónánál, Klopfer Mihálynál és családjánál töltött nyarak, a boldog gyermekkor szigetbecsei emlékei végigkísérték életét. „Mindig titkot akartak megfeyteni azok, akik Becséről kérdeztek. Pedig ez a titok minden emberben benne él. A kisgyermekkor az első kapcsolat a világgal. Az én soha el nem múló hálám, hogy Becsén tölthettem ezeket az éveket.” Vallotta: „Sok minden szépnek, boldognak ez volt a kezdete.”

Szigetbecsét mindig felkereste, amikor Magyarországon járt. Utoljára 1984 júliusában látogatott el a faluba, elzarándokolt a becsei tóhoz, itt készítette utolsó magyarországi képét. Kiválasztott egy házat – régi parasztház, az udvarán gémeskút – és azt mondta: „Ide 50 fotó kell.” 1985-ben jött a távirat: „Jönnek a képek.” végül 120 fotó érkezett. André Kertész még abban az évben 91 éves korában meghalt – idegenben.

Falusi Madonna (Szigetbecse)

Az emlékház azonban tovább készült és 1987 májusában megnyitotta kapuit. A művész születése 100. évfordulóján vette kezébe a szigetbecsei önkormányzat.

Aki képeit nézi, megérzi benne a természetességet, az egyénit és az egyedit. André Kertész mindig úgy fényképezte a látottakat, ahogy azok személyiségére hatottak. Életműve valóságos fotónapló: időben és térben követhetjük útját a világban, láthatjuk, amit látott és átélhetjük, amit érzett ott és akkor, kamerával a kezében. Szigetbecse meghatározó volt egész életében. Itt került meghitt közelségbe a természettel, az emberekkel. Saját bevallása szerint később akárhol fényképezett tájat, embereket, a becsei emlékek születtek újja.

Itt található tehát művészetének gyökerei, annak, aki André Kertész fotóművészetben bejárt útját követi, keresi, itt kell kezdenie a kutatást.

Ez vonzotta Günter Rokasky németországi természetfotóst Szigetbecsére, ahol csodált példaképe, André Kertész emlékházában megismerkedett itt őrzött fotóival. Hazájában idén Fotóakadémiát szervez-

zett fotós kollégáknak André Kertész nyomában címmel. Célja volt, hogy élővé tegye alakját, művészetét.

Az egy hetes gazdag program középpontjában Szigetbecse állt. Itt kértük egy beszélgetésre az Akadémia szervezőjét Günter Rokaskyt, kit kollégáival együtt elkísértünk az André Kertész Múzeumba.

Günter Rokasky: „Nem találkoztunk, de biztos tudom, hogy barátok lettünk volna: alkotásait ismervé nagyon közel érzem őt magamhoz. A fényképezés terén azonos az elképzelésünk és én ámulva fedezem fel, hogy még ma is tanulni lehet tőle! Munkásságával fél évszázaddal megelőzte korát. Képeit nézve a keltezés dátumára is figyelni kell, tudni, hogy akkor milyen technika állt rendelkezésre, vagy hogy mekkora bátorság kellett pl. a XX. század elején fedetlen keblű parasztlány fényképezéséhez. Megható, ahogyan a becsei múzeumban látható fotón mélységes humanizmussal ábrázolja a félig ruhátlan lányt, aki szegénylősen eltakarja arcát. Nem tudom könnyek nélkül nézni azt a képet, amivel egyetlen pillanat megragadásával egy emberpár egész tragikus életét mondja el: két törődött, idős ember próbálja felállítani a rozoga szekér előtt összeroskadó gebéjét. Első világháborús fotói nem ábrázolnak véres eseményeket, mégis minden ékesszólásnál élesebb tiltakozást fejeznek ki a háborúk embertelensége ellen. Csak néhány példa ez arra, hogyan tudta André Kertész megmutatni a látható mögött a láthatatlant. Nagy művész volt, az én szememben a legnagyobb, akit Magyarországon a fotóművészetben a világnak adott!”

Ma, amikor ezer éves állami ünnepünkkel ünnepeljük az őseinkről, amikor öröm és büszkeség tölt el bennünket sportolóink olimpiai sikerei nyomán, idézzük fel hálával és tisztelettel egy híres fotóművész emlékét, aki megismertette Szigetbecse nevét a világgal.

A becsei kisbojtár (Szigetbecse)

Ani néni a tanító

A kifejezésben gazdag magyar nyelv számos szót kínál a pedagógus hivatás meghatározására: oktató, nevelő, tanító, tanár, egyetemi előadó – a szó jelzi részben a végzettséget, de utalhat a tevékenység jellegére is.

Számomra a legszebb csengése a tanító szónak van és nagyon szeretem azokat a pedagógusokat, akik büszkén vállalják tanító voltukat, mert ebben a szóban érzik legkifejezőbbnek vállalt hivatásukat, azt, hogy odahajolnak a még tudatlan emberekhez, az ismeretekre szomjas gyerekekhez és elindítják, tovább segítik azokat a tudás végtelen országútján.

Ilyen pedagógus dr. Brunner Béláné Bläsius Anna, akit – túlzás nélkül állítható – Szigetbecse minden olyan felnőtt lakosa ismer, aki itt kezdte koptatni az iskola padját. Ani néni – mert így hívja minden tisztelője – 86 éves, 1974 óta nyugdíjas, de még ma is a legnagyobb szeretettel köszöntik, látogatják egykori tanítványai. Lakásában egy képre esett a pillantásom: Ani nénit és egy, a kitelepítés révén Németországba került volt becsesi diákot ábrázol a fotó, hátlapján a felirat: „Für meine liebe tanító néni”

Bläsius Anna 1933-ban végzett a budapesti Ranolder Intézetben, melyet Ranolder János püspök alapított azzal a rendeltetéssel, „hogy válásos, erkölcsös, művelt honlányokat neveljen, akik az élet minden körülményei között megállják a helyüket.”

A végzősök tanítóként helyezkedhettek el, de Anna nem jutott rögtön álláshoz, előbb gyors- és gépiró oktatói bizonyítványt szerzett és így taní-

„Für meine liebe tanító néni”

tott egy évig. A szigetbecsei iskolába pályázat útján került 1936-ban és 38 évig, nyugdíjba vonulásáig hűséges maradt ehhez az iskolához.

Szigetbecsén találta meg élete párját, férje volt a becsesi jegyző.

Oszatlan iskolában kezdett az ifjú, kicsi, vékonyka tanító néni. Az első három osztályt összevontan oktatták. Nyolcvan gyerek szorongott a padokban, még a katedrán is ültek. Ez volt ám az erőpróba egy kezdő tanítónak! Nehézséget jelentett, hogy akkor még nem működött a faluban óvoda, a nebulók csak az otthonról kapott tudást hozták magukkal a zsúfolt osztályterembe. A német ajkú lakosság csak a szükséges mértékben beszélt a magyar nyelvet, erre is oktatni kellett a kisiskolásokat.

A háború után a „lakosságcsere” révén Becsén is több lett a magyar szó, az iskola is fejlődött, később megszűnt az osztatlan rendszerben való oktatás.

Ani tanító nénire úgy emlékeznek az egykori tanítványok, hogy a kicsi gyerekek iránt végtelenül türelmes, kedves, kitűnő pedagógus volt. Nem véletlen tehát, hogy legszívesebben és legtöbbit a kis elsősökkel foglalkozott, hosszú pedagógusi pályafutása során leggyakrabban az elsősök osztályfőnöke volt.

Bárkivel beszéltem is egykori tanítványai közül, azt tapasztaltam, hogy Ani tanító néni mély, maradandó nyomot hagyott bennük, máig megkülönböztetett tisztelettel viseltetnek iránta.

Ma egyedül, nagyon szerényen él Ráckeven. Nem szegényen, mert eltulajdoníthatatlan a kincs, amit hosszú élete, pedagógusi, tanítói munkásságával szerzett: az emberek szeretete, hálája és megbecsülése.

Élvezze még sokáig kedves tanító néni!

Osztálykép 1967-68.

Ülő sorban balról a hatodik Ani néni

ÉDESANYÁK KÖSZÖNTÉSE

Augusztus első napja az Anyatej Világnapja. Már több éve Szigetbecsén is megünnepeljük ezt a napot. Köszöntjük a hat hónapon túl is szoptató édesanyákat. Számáranyuk örvendetesen emelkedett az utóbbi években 30-40 %-ról 60-70 %-ra. Idén összevont ünnepséget szerveztünk Ráckeven ráckevei, szigetbecsei és makádi családok részvételével.

Sokrétű program várta a vendégeket. Fotópályázatot hirdettünk „Szoptatom gyermekem” címmel. Sok szigetbecsei fotó is érkezett, nagy örömmre az egyik díjazásban részesült. A gyerekeket bohóc szórakoztatta, sokféle tréfás versenyen vehettek részt apró nyereményekért. Kosmetikus adott tanácsot a kismamáknak. A műsort hastáncbemutató is színesítette, a táncosnók a mozdulatok elsajátításában segítettek az érdeklődőket. Verssel, virággal köszöntöttük a hét hónapon túl is szoptató édesanyákat. Végül szoptatással kapcsolatos teszt kitöltésére volt lehetőség – ajándékokért.

Az ünnepségen részt vevők nagyon jól érezték magukat, ezért szeretnénk, ha ez hagyományteremtő esemény lenne és évről évre eltölthetnénk egy ilyen jó hangulatú délutánt a családokkal közösen.

Itt szeretnék köszönetet mondani a szervezésben segítőknek, a meghívásunknak eleget tevő családoknak, ráckevei, makádi és szigetbecsei vállalkozóknak, akik anyagilag is segítettek. Szigetbecsei támogatók: Bárány Lászlóné, Bonhardt Mihály, Csaba Attila, Draspó Jenőné, Feigl Károly, Schwarczenberger Károly.

Horák Györgyné védőnő

PILLANTÁS A HÍDRÓL

Ha ma megállunk a ráckevei Árpád hídon és elgyönyörködünk a Duna látványában, semmi nem árulkodik arról, hogy ez a szép folyó – beteg, s bár a gyógyítása rendkívül költséges lenne, a beavatkozással már nem lehet sokáig várni.

Ahhoz, hogy a mai gondokat megértsük, vissza kell pörgetni a Ráckevei (Soroksári)-Duna történetének lapjait.

A Duna szabályozása előtt számos árvíz pusztított a fővárosban. A soroksári ágat előbb elzárták a Duna fő ágától, majd 1910-től elkezdődött a két zsilip építése. A felső (Kvassay) 1926-ban, az alsó (Tass) 1928-ban készült el.

1960-tól kezdtek nagyobb arányban betelepülni a Ráckevei Duna vízparti sávjára, a szigetekre az üdülők. Idővel több nagy halpusztulás, utóbb csiga, illetve kagylópusztulás jelezte a térség vízgazdálkodási, vízminőségi problémáit. 1979-1985 között a felső 10 km-es szakaszban többek között mederszabályozást hajtottak végre, de pénz hiányában a problémák kezelésére egyre kevesebb figyelmet fordítottak. 1991-ben létrejött a Ráckevei Duna Ökorégió, 1996-ban a kormány határozatot hozott a vízgazdálkodás fejlesztésére, EU támogatással elkészült a Duna-ág vízminőségjavító terve – de érdemi eredményt, javulást mindez nem hozott.

1999 szeptemberében konferencia foglalkozott a Ráckevei Duna és térsége fejlesztési tervével. Megállapították, hogy a Duna-ágnak sorétt igényt kell kielégíteni: öntözővíz ad, ipari vízkivételt biztosít, belvíz befogadó, szennyvízbefogadó, hajóforgalom, üdülés, vízisport, horgászat céljait szolgálja. Őrizedők volnának természeti értékei, a víz minősége.

A főváros szennyvizének kb. 16 %-át tisztítják biológiailag, naponta a Kvassay zsilip előtti főmederben kb. 700.000 m³, jórészt tisztítatlan szennyvíz folyik el. Ebből a

vízből kapja az utánpótlást a Ráckevei Duna, melybe a felső szakaszon közvetlenül befolyik a Délpesti Szennyvíztisztító tartalma. Itt gyakran alakul ki kritikus helyzet. A horgászok évente 1,8 – 2 millió kg szerves anyagot szórnak a vízbe etetőanyagként. A beérkező hordalék évente 25 – 40 ezer m³-t tesz ki. Az iszaplerakódás is komoly környezeti és veszélyforrás. A belvizek levezetésének érdekében a vízszintet gyakran kell alacsonyan tartani. Ez is konfliktusok forrása.

Az 1999 őszen rendezett konferencia nyomtatékos figyelmeztetés volt, hogy a térség a terhelhetőségének határához érkezett. Változtatás nélkül tovább már nem lehet egyensúlyt tartani a szennyezőanyag mennyisége és a víz öntisztuló képessége között.

Ezzel szemben eddig teljesen elmaradt a kotrás, nem sikerült összehangolni az eltérő érdekeket, létrehozni a térség ügyeit előrevívó intézményi keretet. Erre pedig szükség lenne, hiszen a gondok megoldása meghaladja az érdekelt települések lehetőségeit.

Az említett konferencia előadói elismerték, hogy az 1996-os kormányhatározatban foglaltak ellenére a szükséges kotrások elmaradtak és csak ígéretek hangzottak el arról, hogy a főváros – mely pedig rá van utalva a térség ivóvízbázisára és üdülőövezetére – szennyvize 2008-tól már nem terheli a Ráckevei Duna-ágot.

Biztató fejlesztések történtek a Délpesti Szennyvíztisztító Telepen. Elindult a térségben a csatornázási program, a beruházási költségekhez az állam is hozzájárult.

A konferencia legnagyobb eredménye volt, hogy az év végén (1999. december) kormányhatározat született, miszerint 2000. december 31-ig meg kell teremteni a jogi feltételeket, hogy a Ráckevei Duna mentén az üdülőterületek csatornahálózati beruházása is részesülhessen állami támogatásban!

Azért lapoztunk vissza a Ráckevei Duna

nem igazán szívderítő történetébe, mert a közelmúltban egy újabb névvel ismerkedtünk meg: a Társadalmi Szervezetek Konföderációja a Ráckevei Duna megmentése, a lakosság környezeti tudatának fejlesztése érdekében fórumorozatot szervezett. Ennek záró fórumára ez év szeptember 7-én Ráckevevén került sor.

Ismerve évtizedek megszámlálhatatlan fórumait, kormányhatározatokat, konferenciákat, terveket (újabbban projekteket), tanulmányokat, nem sok új értesülésre számítottunk és a borúlátásunk jogosnak bizonyult. A fórum előadója, Ligetvári Ferenc környezetvédelmi miniszter úr gyakorlatilag összefoglalta eddigi ismereteinket. A fórum néhány elszánt kérdezője sem állította a válaszadókat nehéz feladat elé: igen, kotorni kellene a medret, de még vizsgálni kell veszélyes hulladék-e a lerakódott iszap. Igaz, eddig is volt kormányhatározat, de most úgy néz ki, nagyobb összeg áll rendelkezésre a szükséges kotrás elvégzésére. Igen, igyekeznünk együttműködést kialakítani a társmiszteriumok között, stb. stb.

Szigetbecse, mint Duna-parti település, ös-idők óta ezer szállal kötődik a folyóhoz. Sok városi ember keres itt felüdülést. Együtt sírunk, együtt nevetünk a Dunával. A község lakói nehéz terhet vállalnak a szennyvízelvezető és tisztító rendszer kiépítéséhez való hozzájárulással. Ez a beruházás azonban messze nem oldja meg a Duna vízminőségével kapcsolatos valamennyi gondot. Az újabb fórumorozat után, az újabb ígéretek hallva csak remélhetjük, hogy a nagy ügyek döntéshozói is megfogadják Theodore Roosevelt intelmét, amit az egyik Ráckevei Dunával foglalkozó konferencia mottójául választott:

„Egy nemzet akkor jár el tisztességesen, ha kincsként kezeli a természeti erőforrásokat és megnövelt értékben adja át a következő generációnak.”

„...ez a szép folyó – beteg...”

„...Őrizedők volnának természeti értékei...”

MILLENNIUMI NAP

Országszerte méltósággal, békésen, változatos programokkal emlékeztek meg az augusztus 20-i állami ünnepen államalapítónkról, Szent István királyról felelevenítve életművét, államiságunk 1000 évének eseményeit.

Szigetbecsén augusztus 19-én millenniumi nap adott keretet a megemlékezésnek. A község vendége volt a németországi Steinwiesből érkezett fúvós zenekar, mely térzenével szórakoztatta a közönséget. Az ünnepségre az általános iskolában került sor, ahol a gyerekek adtak műsort.

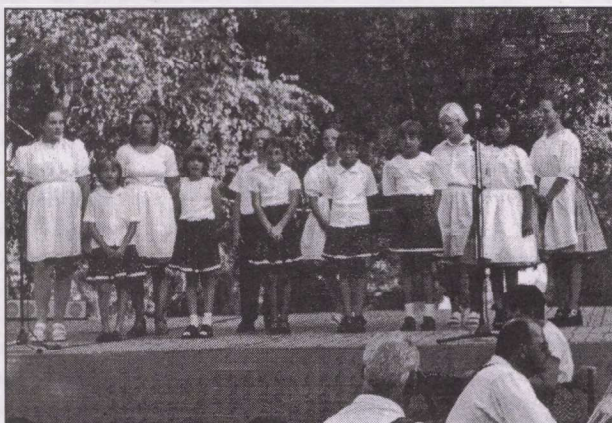
Magasitz Lajos polgármester ünnepi beszédében az Esztergomban 1000 évvel ezelőtt királlyá koronázott István személyiségéről, munkásságáról szólt. Beszédéből idézünk:

„Szent István robusztus történelmi személyiség. Szüntelen döntési helyzetekben, kényszerek szorításában élt. Hittel cselekedett, hozott időben, felismerések és kényszerek szülte, nehéz döntéseket. A mű, amit alkotott betetőzése, kiteljesítése, gyakorlati megvalósítása volt annak a nagy és visszavonhatatlan fordulatnak, amit atyja, Géza fejedelem kezdeményezett és indított el.

István királyunk küldetést teljesített. Erős, istentől eredeztetett királyi hatalmat gyakorolt. A még nyers, formálódó társadalmi állapotot és államot törvényekkel is igyekezett megszilárdítani, törvényalkotó volt, aki miközben országát rendkívüli tisztánlátással, tántoríthatatlan következetességgel, nagy politikai tájékozottsággal, bölcs és finom diplomáciával kormányozta, maga is törvények szerint uralkodott. A krónikák tükrében Istvánról kétféle arckép maradt ránk, egy szigorú, kemény, apjához hasonló erősségű uralkodó és egy jámbor, vallásos emberé. 1038-ban bekövetkezett halála után csakhamar szentként kezdték tisztelni.”

Ezután a szónok párhuzamot vonva a múlt és a jelen között, a mai magyarság előtt álló feladatokról szólt: „A 2000. esztendő egy új korszak határát jelzi. Meggyőződésünk, hogy a rendszerváltoztatás kezdeti buktatóin túljutva az európai nemzetek családjának megbecsült tagjaként lépünk a XXI. századba. Annak a lehetőségét kell keresnünk, hogy minél több ember, minél több család találja meg boldogulását és hogy minél többen részesedjenek reménykeltő gazdasági növekedésünk, szellemi és kulturális gyarapodásunk gyümölcseiből.

A biztató fejlődésünk mellett mindmáig nem vagyunk emberközpontú ország. Sok a társadalmi békétlenség. Azért, hogy a társadalom megbéküljön, ma közös a felelősség. Legyen kiemelt fontosságú az emberi szó, a nemzeti, az emberi méltóság.

Az államszervezet demokratikus működésének alapja, hogy minden magyar állampolgárt megilletse az emberhez méltó élet, az érdekképviselő és a szabad érdekérvényesítés joga. A mindennapok során nem mindegy, hogy miként szól, illetve fordul az egyik ember a másikhoz, hogy a közélet színterén valótlanosságok állításával, gyűlölködő szavakkal rontjuk, vagy jó szóval javítjuk az együttműködés esélyeit, pusztítjuk vagy növeljük emberi, kulturális értékeinket.

Magyarország sikerrel vívta ki függetlenségét, építette ki demokratikus intézményrendszerét, de még sok dolgunk van. Valamennyien felelősek vagyunk azért, hogy legyen mindenki számára nagyobb kenyér, több értéktelítő munka, biztatóbb gazdasági növekedés, nagyobb biztonság és törvénytisztelet, szolidaritás a rászorulókkal, hogy legyenek egyenlő esélyek az oktatásban, javuljanak az élet esélyei, jól őrizzük függetlenségünket és békénket.

Ma újra kell fogalmazni állam és nemzet viszonyát a közép-európai térségben. Illeszkedni kell az eltérő nyugat-európai társadalmi szervezethez. Megtalálni az egyensúlyt a világtörténelmi kihívások és a helyi érdekek között, feloldani az ütközéseket az évszázados szokások és az új viselkedési formák, eszmeáramlatok között.

Ez a mai nagy feladatunk, miközben ülünk nemzeti ünnepünket, becsüljük őseinket, ne feledkezzünk el arról, hogy egyszer majd mi is mérlegre tételünk. Akkor a mérce az lesz, mennyire értettük a márt, a holnapot, mi, itt a Duna partján.

Bízunk, hogy a magyar nép ismét megtalálja az utat, amelyen elérkezik egy kiegyensúlyozott, fejlett gazdasági és politikai társadalomhoz, amely újra az embert helyezi a középpontba.”

Szigetbecse képviselő-testülete korábban határozott arról, hogy a község nevét is tábla örökítse meg az Ópusztaszeren létesítendő Megmaradás Falán.

Az emlékmű elkészült, augusztus 18-án országos ünnepség keretében avatták fel. A szigetbecsei tábla elhelyezésénél Méri Jenő testületi tag képviselte községünket és helyezett el koszorút az emlékműnél.

Anyakönyvi hírek

Házasság

2000. szeptember 30-án házasságot kötött Kovács Éva és Varga Sándor

Elhunytak

2000. szeptember 14-én Fazekas Ferencné élt 60 évet

2000. szeptember 27-én Schwartz Józsefné élt 83 évet

2000. október 1-jén Kenesei Istvánné élt 72 évet

* HÍREK *

Eseménynaptár

Ünnepekben gazdag év végéhez közeledünk, de még hátra van néhány jelentős nap, esemény. Október 23-án a polgármesteri hivatalban emlékeznek meg nemzeti ünnepünkről. November 11-én a hagyományos Márton napi vigasságok ígéren szórakozást. November 23-án történelmi vetélkedőre kerül sor az általános iskolában. November 25-én az óvoda rendez Katalin-bált.

Jó szórakozást!

Takarékos közvilágítás

Szeptember 26-án lejárt a község közvilágítás korszerűsítési munkájának egy éves garanciája. Megtörtént az ezzel kapcsolatos bejárás, értékeltek a rendszer megbízhatóságát. Megállapítható, hogy a rendszer átállításával realizálódott a tervezett költségmegtakarítás: egy év alatt a költségvetés közvilágítási tételének összege megfelelő volt!

Kiadja Szigetbecse Képviselő-testülete, Felelős szerkesztő: Pap Kornélia, Felelős kiadó: Magasitz Lajos polgármester

A szerkesztőség címe: Szigetbecse, Petőfi Sándor u. 34.

Nyomda: PRESS+PRINT Kft. – Megjelenik: havonta